

Охъ! тасъ цѣлувка украдена
 Въ грѣды ми огньъ запали,
 Съ въздышкѣ буйнѣ усладена,
 Тя срьдце мое устрѣли.

Отъ тоя огньъ тлѣштъ, гынѣтъ
 Нарацены-ты ми грѣды;
 А нейны-ты вече си стинѣтъ:
 Отъ мене ще ся отроди.

Едва сполучихъ да достигнѣ
 До вратнѣ-тѣ на моя рай; —
 Ненаданъ слуяй мя застигнѣ
 Тами ж затвори докрай.

Баща и майка ѣ причинѣ
 Намирать да ны раздѣлять,
 И съ думѣ, че сме ужъ раднина
 Моряты мя безъ да ся смиляты! ...

25.

По А. Пушкина.

Неми оста что да желажъ,
 Омръзна ми и да мечтажъ;
 Самъ жалость и тѣга ми остана
 Горчивъ плодъ отъ срьдечнѣ пуцинѣ.